

mas savo poetojų pankščiai. Dėl to dabar visi didesnės aukimys turi kiekvieno moralinių normingumas, vidinių dorovinė pozicija, nusakanti bendras armenytės kryptinimumą bei jos žmogiškojį veikinumą.

Ydomu, kad dabartiniams mokslo bei teč technikos revoliucijos rezultatuose ypač didėja žmogaus demerys ir savo paties dvariniam pasauliui. Dabartino žmogaus žmogus iš savo vidinių pamulų visų pirmą kaičia ne vien tik paprastas jo žingsnidumas. Tačiau pažinimas ir apravalymas - didelė mokslinė problema. Nuo jos išprendimo daug priklauso kiekvieno laimė ir bei gyvenimo pilnumas. kita vertus, čia problema turi vi dižiuilę visuomenės prasme. Juk nuo to, koks daugelio atskirų žmonių vidinių pamulų, koks jų moralinių normingumas bei ~~do~~ dorovinės brandumas, priklauso iš žmogiškyjų ranfykių darnumas darbo kolektyve, ūtimose ir bendra visuomenės dorovinė buklė.

Raiystojai iš poetų imi magystyrų apie viską,

kas gali jaudinti žmoov: apie jo daugios stiprybę ir vidinius potėštaravimus, apie laimę ir meilę, apie būties prasmes ir ateity, kuriau mūsų milijony darbu ir pamaukotiu.

Juk žmoovas ne vien tik duone gyvas. Vis giliau pažalome suvokti, kad mums žingsnės meilei, hieros, dekingumo, gerumo ir kiti žmogiškyjų vertikėlių. O jas, žmox vertibes, kaij augio grūdus, reikią laip pat rūpestingai ugdyti ir brandinti.

5

Raišys

Dainuok, ižidie, gyvenimą...

S. Nėris

Lietuvių kurtų Salomėjas Nėris paliepi savo iždžiai: „Dainuok, ižidie, gyvenimą...“ Iš jų paklūdžiai: „Jei jis gremž išišaukia aš. Iš ryvuotau, kad tika daina iškviečia vīcems, kai tiki kai ~~radž~~: Tai reiškia, jei slūcta i man. Yt. Štada aš pamulau Salomėjas. Vėj. Šylima poete, jūs leidžiai man

1992 11 18

buvo... Tu?..

„Aš tokių džiaugmo, džiaugmo! Džiaugmo jūros, džiaugmo graico, kuris mane užlikti, kuris mane užlikti - uoleginti iš parkandinti!“

Taip. Tu štai džiaugmo. Ži tu mokaesi rasti jo viuz, tu mokaesi džiaugti viltuo. Nes tu buvai jaunus. Nes tu mylejai savo jaunystę. Tu mylejai ją toli, koliai ji buvo - te kaiju užlejanti riudi, tankianti žaibą. Tu mokaesi neskaus savo jaunystės jūroje ir leiki se fantazijos veju, kurių atradomis iš laumui skubiai kurti iš jūros būti pragnutki paravario ielimo. O juči parasaunės audres remontaikyni nichaij, nes karbu nu ja nėlsta Tavo jaunystė... Tu nrejisi visi bekrainių jūry iš vandenynu, Tavo vejas nūbuoja medžius jūroje. Ta pats giliausiai jūra bijo parkentė Tavo jaunystėje, jogė bijo pasiklysti giliausiai jūre. Nes tau dieną iš natūrūs įrečia Tavo jaunystės žvaigždė - „žvaigždė-jauystė“.

„O jūra, o mylimoji mano jūra! Tavo kaip draugo, kaij mylimo iš vienintelio pasaulio ildejau. Tavo kaip vaikas motinos frontu pamatyti, kaij pasisklysti, sau daug daug paralyti. O jūra...“

Taip. Jūra viader buvo Tavo didysis išėjys iš miele. Jei tu kaij mokinai galėjai pasiquisti iš paralyti jei vienos raro ūžties paralypti. Nes tu žinojai, kad jūsų jis mediam neišpasakos. Nes iš jūra Tave mylejo. Taip tu jai buvai tas vienintelis mylimas draugas. Nes nėkas taip nesuprato jūs, kaij tu. Nėkas, be Tavo, nemokajo išlaikyti karbi nu žuvėdomis iš rykšių oangose, nėkas nesuprato iš rejauskė jūs liūlūkimi iš mylaimiu. Tai tik tu... Tu raker, had vejas išmokė jūrą veikti. O ne, kai nreiese. Tai ~~neįdomuose~~ ^{nežinomose} nu Tavimi jūra emė daivuoti. Ji orojų bangomis, nes buvo nūberės Tavo orasčiaus uoleburo veido, Tavo pašaidy platiuky. Tu pats nreinai, koliai buvai lada graci, yu Tu buvai pati jūros... Aš norečiau kaij pamilti jūrą, kaij jis mylejai

Še. Jūrūk dar karto: „Jūrė! Jūrė!”

„Kas yra gyvenimas? - Až ne vyrinės žydejimas? Až valima paįusti, kur jūrūkytė, kur vyratė, kada vien sava gyvenimas... nūtelėjo vėjas - iš nebiz?”

Tai. Gyvenimas iš tieų tau atrodi kaip vyrinės žydejimas. Tu vinaudės iš migei. Ne fil už žedę svorį, bet iš už jų traptumą, laikumą. Nes' į tu pati nenuojai pači, Tu troskai amžinai likti jauna. Tai. kaip vyrinės žialei - jie nespeja myrysti - juos nūmė vėjas. dar jūrūnas. Turtbutė iš Tu ne karto, žūciamas iš žiedulinių licha, vėjojai kapti žiedelui, kad Tave nūrėtų vėjas. Tu nūrūnum korū nu jaci. Tai būty nūrūbus jaunmas - kuočiai nerūnia kur, iš omzinygę, apnūrytų tokius pat lengvutinių kaip iš Tu, jausti jį te būvelių koxą. O odelbūt židai tau kaip noro paparečių? ~~je~~ Pasakė Tave noraičius apie tai, kad jie - tai Tavo dienos. ~~je~~ Pasakė, kad jie yra labai grieži - kaip pauliūtai. Todėl tu kuri

slubėti, kad nesililikim. Tu turi slubėti džiaugti. Nes jie nežada gryži. Tu neprai lith perteivint, neruskibusi karto nu jaci. Tau reikią gryzny. Tu turi kapti pauliūtai, kad gerokum boliau blaivyti tarp stebuklingos pasakos. Tačiau ar ei tai žinau?... Tačiau ar žinau Tavo eiles.. Kaip žydejimas vyrinės?”

„Gyvent, gyvent, gyvent! Tai aistriniai iauku žiadis. Gyvent iš jausti laivą, jausti gyvenimo džiduomą, būk shipai, niko nubijančiu oru.”

Tai. Tavo nūdai rauki Tave gyventi, jis krikštė Tave būk palaidu vėji iš krikštė per hymnaukus, raukly palikti iš visi dabeny iš erlio marby morkais ~~pa~~ karkshi paravarrio aida, nugalėti rauko laikumą iš nūnysti rauki naktynė. Tavo nūdai krikštė Tave pojausti gyvenimo maiti iš džiaugimą - tili syrus iš būdelinius. Nes jaunes iš ugninės gyvenimas migsta tarp tūkstančių jaunuos - polius, kaip laukio gėlės maiti paravariu, kokie gels kilti tili iš noros jauvystei

~~židžiai~~ nėlei! Tavo ūždžių korek Tave mygti ženg.
Juk tili Tau pūseni ~~ženklai~~ įžaidas iš krauju, tili Tau
buvo jis daugiausiai motina. Yr hik Tu neįman-
ymim jis ~~Y~~ nėkas, nes j~~o~~ yig. O~~s~~ neliukan
Tau yra dėmtojės žemės kurtai, iš kurų Tau
būtų ~~buvo~~ ~~buvo~~ žipas. Nėbjok! J~~o~~ veikalingo paraulio,
kuriu per dienius gali laikoti galiai žirginai
iš užraustų Tave! Suhilti nėki tarp, kaij
j~~o~~ ruhinkis arai - įspūdingi žaučiai. Tu teou
vaille deo~~s~~ Tavo akys. Tavo ūždžių krieti Tave,
daimodam~~s~~ „Gyvenimo gremę“.

„Uždžių iš jausmas nebukles daro. Kai
tiki juos laivin palaidui, jie viader laimi“.

Taip. Tu dacei nebukles neso ūždžių jaus-
mai. Tau patys savoime jie buvo nupajus,
nebuklingoi. O vienqart! Tu palaidai juos kele-
tinei! Tu leidai leidi jiems į kiečionis išgy;
luzi tili jis parailgo. Tu žorškai, had jie pa-
debi, querby iš ~~žemė~~ jauktu. Tu nėki žorškai, kai-
rie siūpildydavo, nes jie buvo Tavo. Kach

ne pavasariu Tu kilei j~~o~~ žiedy tauces į žaučiai.
O žaučiai buvo naivinankis ~~žemė~~ ^{gerumas} - Tavo
ūždžių jausmas. Tai buvo Tavo įtakojimo i-
vadui, ~~u~~ ~~u~~ užlinkuriam nuo užgesusių na-
for. Tu norėjai kaij nes padėti jam, had j~~o~~
akys nūčinty, had ~~u~~ ~~u~~ įnilyginty j~~o~~ surauktą
kokta. Tu žorškai nubaukti nuo j~~o~~ daktor
einas užgesusių žaučiai. Tu khejai, had Tavo
ūždžių iš jausmas gali laimeti, had eil~~s~~ Tu iš kilei
viži paraulio~~s~~ į žang ravo „Pavasario fonte“.

„Tegu bus Tavo gyvenimas - po~~s~~ žodėlių!
Tokij žodžių, kurij nėkių nepamisi! - Krauju
jtaisyty, ugnimi įdeginty - po~~s~~ nemisikumy žo-
džių.“

Taip. Tavo gyvenimas iš heny buvo tili nora
žodėlių. Tu kheimęsei ilgy halbę. Tu mohęsei
visiškai paralyki dvičiuose pormaose, į kurias
nuklojo viršas. Rūšia tili pavaže, iš ~~u~~ jie pra-
belis, o jie papasakos ilgę intuoję. O~~s~~ vini
Tavo žodėlių yra jraigtai krauju, įdeginti ug-
nimi, toliese, koluj nėkių nidaus nepamisi.

Y siūlom žodžius užligo vien gyvenimas - ne
tik Taro, bet ir kiti, juose būtų vien patenk-
lių - iš atauginių, iš naujinių. Tai iš
naukių, olyne padėtė, ojo vėnamas deko-
relis, iškilo klasės prie priemonės. Ta galintas
būti įvairias, gyvenimo pažangos, jutimai.
Tai iš žvėrių išvaizdų prezidentė, nėki
nuo žulimo. Iš valgiamios kultos, kulto-
vaizdai iš kaubico. Taro iždė daugiaus be
asary, bigelinio laumo žodžiai, normais. Tiek
deine - učiųskyti prijui niktos stales. Taro
iždė daugiaus viršus - ką ji atmena iš ko
neatmena. Ji negali nustoti - kai kada ~~je~~ ji tapt-
y akmeniu, kai kyla susypsta prieto liežuji. Tačiau ji
būtai nerunko, kai ji - Taro iždė.

Nes Tu pati naliųai jai? „Dainuoh,
iždie, gyvenime...

✓ ✓